

МИСТЕРИЯ В
ЛУКСОР

Бьорн Суртлан

МИСТЕРИЯ В
ЛУКСОР

Илюстрации Тронд Бредесен

Издателство „Флюм“

*Преводът на книгата е осъществен
с любезното съдействие на програма*

Luxor Mysteriet
© 2000, H. Aschehoug & Co. (W.Nygaard) AS

Мистерия в Луксор
© Издателство „Фюм“, 2015
Превод Анюта Б. Качева-Барбарова
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-045-0

I

Кошмар с мумия

Нямам представа къде съм. Виждам тесен и тъмен коридор. Въздухът е застоял... Тясно и топло е. Устата ми е като натъпкана с бисквити, а ушите ми сякаш са пълни с памук – почти нищо не чувам. Или? Май има нещо тук? Точно

зад гърба ми? Нещо, което влачи крака и се промъква? Или пък е от течението? Но в такъв дълъг и тъмен коридор едва ли може да има чак толкова силно течение. Дори не знам накъде води този коридор – навътре или навън. Спирам. Хвърлям бърз поглед през рамо. Да. Там има

ЕДИН ТИПИЧЕН ТАЙНСТВЕН АНГЛИЧАНИН

– Винаги имаш отговор на всичко – татко погледна мама с възхищение.

Вярно е. Мама има готови отговори дори когато никой не я пита. Тя не спря да говори през целия път, докато таксито ни караше от центъра на Кайро към Гиза. Тръгнаха да разглеждаме пирамидите, които досега съм виждал единствено в книгите и филмите, както и в комиксите за Доналд и Тинтин.

– Първоначално в Европа всички вярвали, че пирамидите били огромни складове за храна – не спираше мама. – Помните ли мозайките в църквата „Сан Марко“ във Венеция? На нея са изобразени пирамиди. Някога вярвали, че Йосиф, от Стария завет, ги построил, за да събира в тях зърно по време на седемгодишния глад, но по-късно се оказало, че пирамидите всъщност са гробници на фараони.

Беше толкова топло и задушно, че никой от нас нямаше сили да слуша мама. Таксиметровият шофьор врътна копчето на радиото и музиката направо гръмна в ушите ни.

За петнайсет минути изминахме не повече от

пет метра. Седяхме в огромно черно седемместно такси и се потяхме като в сауна. Колите не помръдваха. Въпреки това шофьорите около нас натискаха клаксоните като луци.

Идването ни в Египет беше по желание на Тур. Татко е писател и е автор на поредица книги „Семейни ваканции“. Договорихме се, че всеки от семейството ще избере място, на което да отидем, като условието беше да посетим и петте най-известни места в света. Хвърлихме жребий кой да бъде пръв. Първото ни пътешествие бе до Венеция, Италия, по желание на мама. Втори бе Тур, той избра да заминем за Египет заради серията с патока Доналд „Патокът Анк-Амон“.

– Героите от комиксите управляват света – въздъхна мама, когато Тур каза къде иска да отидем, но изглеждаше щастлива, докато опаковахме багажа.

Татко пък поръча тениски с името на всеки един от нас. Обаче само двамата с мама ги носеха. Според татко тези тениски били върхът, но това изобщо не можеше да убеди мен и сестра ми Сисел да ги облечем.

Най-после колоната от коли помръдна и в таксито нахлу нова струя въглероден диоксид.

– Еха, смайващо е... – възкликна Сисел.

Виждаха се от километри. Пирамидите. Наистина бяха огромни!

– Не са точно като във филмчето – промърмори разочаровано Тур и щракна две снимки с фотоапарата си. – Доста са нацърбени.

Най-после пристигнахме! Макар и да беше убийствена жега, мама си сложи риза върху тениската, преди да слезе от колата.

– Не искам да изглеждам неприлично според местните разбирания – обясни тя. – Това се отнася и за теб, Сисел!

Татко плати на таксиметровия шофьор и ние се наредихме да си купим билети. Щом се озовахме между пирамидите, мама извади бележник от чантата си и започна да скицира в него. Татко пък купи по една кòла за всички от някаква малка будка.

И докато се усетим, се оказахме заобиколени от шумни мъже, които се опитваха да ни продават всевъзможни неща или да ни предложат разходка с камила около пирамидите.

Един от тях обаче се открояваше от останалите. Веднага се виждаше, че не е египтянин, но не само това беше на очи. Приличаше ми на тайнствен англичанин, излязъл от някое криминале, като онези, които дават по телевизията и които мама не ми разрешаваше да гледам, защото били много страшни и после съм сънувал кошмари. Приличаше на огромно насекомо заради грамадните тъмни очила, кацнали на носа му.

– Пирамидите са за туристите – каза той, втренчен в мама.

Говореше толкова носово, че имах чувството, че гласът му излиза през носа. Беше стар и немощен и се подпираше на бастун с гръжка с граконова глава.

Мъжът нахално надникна в тефтера на мама.

– Истински интересните неща не са в Кайро, а в Луксор, но на теб това ти е известно – изсумтя отново носово той.

– О... не... да... – мама май не знаеше дали да се разсърди, или не. – Да... Знаем за Луксор и за забележителностите там. Аз съм изкуствовед.

– Инга Бергвик, нали?

– Да – призна мама малко объркана.

Мъжът леко се усмихна.

– Сега стените на пирамидите изглеждат стъпаловидни, но някога били гладки и блестяли отдалеч. Били облицовани с полирани варовикови плочи, но с времето облицовката била разграбена.

Не можех да разбера на кого от нас говори, защото нямаше как да видя очите му зад големите слънчеви очила.

– Но както казах, ако не си видял Луксор, не си видял нищо – продължи мъжът. – Между другото, наистина си добра в рисуването, истински човек на изкуството, освен че си изкуствовед.

Мама заприлича на ученичка, похвалена от учителя си.

– Всъщност утре заминаваме за Луксор – каза внезапно тя и прибра тефтерчето със скиците си.

– О? – изненада се татко.

– Тогава мога да ви препоръчам място, където да отседнете – изсумтя отново мъжът. – Хубаво ще бъде да посетите малкото градче Курна, на западния бряг на Нил. Там има евтино и живописно хотелче, в което можете да се настаните – и той подаде на мама една визитна картичка. – Питайте таксиметровия шофьор за „Къщата на Али“. Повечето знаят къде се намира. В покрайнините на градчето е.

– Много благодаря – усмихна се мама.

– До скоро – помахна ни мъжът и закуцука с бастуна с граконовата глава. – Между другото, казвам се Томас Курби – подметна той през рамо.

– Точно като във „Влакчето Томас и приятелите му“ – обади се Тур.

– Да – кимна мама и помахна на мъжа. – Приятен ден!

– Познаваш ли този човек? – изгледа я подозрително татко. – Той знаеше името ти.

– Не, не мисля – сви рамене мама.

– Беше почти толкова тайнствен, колкото сфинксът – промърмори татко и погледна в далечината, където се извисяваше огромната статуя на лежащ лъв с човешка глава.